

Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság
9.K.27.317/2009/26.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

*A bíróság dr. Elek Zsolt ügyvéd által képviselt **felperesnek** ...jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-Dunántúli Regionális Adó Főigazgatóság** (9022 Győr, Liszt F. u. 13-15.) **alperes** ellen adóhatározat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő*

í t é l e t e t :

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Köteles a felperes az illetékes állami adóhatóság felhívására és számlájára 61.440 Ft (hatvanegyezer-négyszáznegyven) forint feljegyzett kereseti illetéket, továbbá 15 napon belül az alperes részére 15.000 (tizenötezer) Ft perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A bíróság a tárgyalás adatai, valamint a csatolt adóhatósági iratok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

Az APEH Nyugat-Dunántúli Regionális Igazgatóság Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztálya Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztálya 6. (továbbiakban: I. fokú hatóság) a felperesi társaságnál 2005-2007. évekre vonatkozóan valamennyi adónemet érintően lefolytatott költségvetési kapcsolatok átfogó adóellenőrzése alapján 2726089295 számú határozatában a felperesi társaság terhére 1.903.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyből 1.809.000 Ft adóhiánynak minősül. Az adóhiány után 904.000 Ft adóbírságot szabott ki és 1.107.000 Ft késedelmi pótlék megfizetését írta elő. Az I. fokú adóhatóság határozata rendelkező része 4.) pontjában az Art. 172.§ (1) bekezdés e.) pontja és (14) bekezdése alapján 1.024.000 Ft mulasztási bírság megfizetését is előírta.

A határozat elleni fellebbezésében a felperes kizárólag az I. fokú határozat indokolásának I. pontjában, valamint a mulasztási bírsággal kapcsolatos megállapításokat vitatta.

A fellebbezés alapján eljáró APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály Nyugat-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály (továbbiakban: alperesi jogelőd) 2899610614 számú határozatában az I. fokú határozatot megváltoztatta és a késedelmi pótlék összegét 1.297.000 Ft-ra módosította, egyebekben az I. fokú határozat rendelkezéseit hatályában fenntartotta.

*A fellebbezéssel kapcsolatban a határozat indokolása kifejtette, hogy a revízió a felperesi társaságnál az egyes munkavállalók esetében kifizetett üzemanyag megtakarítások kifizetését vizsgálta és állapította meg, hogy valamennyi dolgozó esetében, kivéve **P.S.-t** 0-30% mértékben került kifizetésre az általuk vezetett gépjárműre vonatkozóan kimutatott üzemanyag megtakarítás.*

*A társaság gyakorlata, eljárása egyértelműen azt mutatta, hogy a gépjárművezetők részére a társaság kizárólag az üzemanyag megtakarítás bizonyos százalékát fizette ki. Kizárólag az ...forgalmi rendszámú nyerges vontató esetében került sor a teljes üzemanyag megtakarítás kifizetésére a két gépkocsivezető között, id. **P.S.** 2005. évben a megtakarítás 77,54 %-át, 2006-ban 86,6 %-át, 2007-ben 81,5 %-át kapta meg, mely nem áll arányban az általa elvégzett futásteljesítménnyel.*

A revízió eljárása során nem vitatta a társaság által alkalmazott üzemanyag megtakarítás számítása tekintetében alkalmazott módszert.

*Az I. fokú adóhatóság a kifizetés körülményeit vizsgálva jogszerűen állapította meg az alperes szerint az Art. 1.§ (7) bekezdésére hivatkozással, hogy id. **P.S.** részére kifizetett üzemanyag megtakarítás nem egyezett meg a társaság gyakorlatával és azt annak valódi tartalma szerint minősítette az Szja. 25.§ (1) bekezdése alapján önálló tevékenységből származó jövedelemnek, mely az összevonás alá eső jövedelem része. Rögzítette az alperesi határozat indokolása azt is, hogy az I. fokú döntés részletesen tartalmazza az e körben feltárt releváns körülményeket.*

*Az ellenőrzés során id. **P.S.** vonatkozásában a 30%-os üzemanyag kifizetés megállapításának alapját a társaság által alkalmazott kifizetések rendjére vonatkozó gyakorlat alapozta meg.*

*A mulasztási bírsággal kapcsolatban azt rögzíti a határozat indokolása, hogy az Art. 172.§ (1) bekezdés e.) pontja alapján mulasztási bírság megállapítására az id. **P.S.** részére kiállított nem megfelelő tartalmú igazolás kiállítása miatt került sor, nem pedig a fellebbezésben hivatkozott valamennyi munkavállaló részére kibocsátott igazolás jogszerűtlensége miatt.*

A mulasztási bírság mértékének megállapítása során az I. fokú adóhatóság az Art. 172.§ (18) bekezdésében foglalt mérlegelési kötelezettségének eleget téve állapította

meg 100.000 Ft-ban a mulasztási bírság mértékét. Dupla tartalmú szankciót az I. fokú hatóság nem alkalmazott, mivel a levonni és megfizetni elmulasztott 2.640.000 Ft adó után mulasztási bírságot szabott ki az Art. 172.§ (14) bekezdése alapján.

A határozat elleni felülvizsgálati kérelmében a felperes kérte a II. fokú döntés I. fokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára történő kötelezését.

A felperes keresetlevelében a fellebbezési okokat változatlanul fenntartva arra hivatkozott, hogy az adóhatóság helytelenül értelmezte az Szja. törvény 25.§ (2) bekezdés a.) pontját, mely a számítás alapját határozta meg egyértelműen, ami a futásteljesítmény. Az a fogalom nem a dolgozónkénti megosztás alapja, hanem a teljes összeg kiszámításának módja.

***P.S.** üzemanyag megtakarítását a jogszabály szerint számolták és fizették ki. Téves a hatóság Art. 1.§ (7) bekezdésére való hivatkozása, mert nem tiltja jogszabály, hogy a teljes megtakarítás kifizetésre kerüljön és nem írja elő jogszabály azt sem, hogy **P.S.** váltótársának **V.T.-nak** is ugyanazt az összeget fizessék ki. Az üzemanyag megtakarításból a kifizetésre kerülő összeg meghatározása mindenkor a munkáltató hatáskörébe tartozik. Amennyiben ezt a hatóság nem fogadja el, akkor az önálló döntés lehetőségét is megkérdőjelezi. Mivel a gépjárművet vezető **V.T.** nyilatkozatot tett, hogy **id. P.S.-ral** 50-50%-ban vezették a járművet, így minimum azt az összeget kellett volna a revizoroknak elfogadni és nem a 30%-ot.*

*Hatáskörét túllépve járt a II. fokú hatóság az I. fokú döntés helybenhagyásával, illetőleg annak részbeni módosításával. A túllépést többek között azzal indokolta, hogy ezzel a munkáltatótól elvonta a mérlegelés lehetőségét, olyan keretek közé szorította a megtakarítás kifizetését, melyet sem jogszabály, sem módszertani útmutatás nem írt elő, továbbá téves a II. fokú hatóság azon állítása, hogy **P.S.** nem a tényleges jövedelméről kapott igazolást, ez ellenőrizhető, minden évben a tényleges munkaviszonyból származó jövedelméről kapta igazolását.*

Az alperes érdemi ellenkérelmében határozata jogi indokát fenntartva kérte a kereset elutasítását.

A felperes keresete az alábbiak szerint alaptalan.

A nem vitás tényállás szerint a felperesi társaság nemzetközi áru fuvarozással és belföldi fuvarozással foglalkozik. A fuvarozásban részt vevő gépjárművek vezetőinek havonta üzemanyag megtakarítás címén fizetett adómentes összegeket. Az egyes tehergépjárművekre vonatkozóan havonta a futott kilométerek és norma alapján számították ki az üzemanyag megtakarításokat, az alkalmazott normaszámítási módszer megfelel az előírásoknak. Az eljárás során tett ügyvezetői nyilatkozatok

szerint az üzemanyag megtakarításokból kifizetett összegeket mindig a munkáltató határozta meg figyelembe véve a gépjárművezető magatartását, a cégnél eltöltött időt, továbbá a gépjármű típusát, mindezek figyelembevételével a gépjármű típustól függően 20-50%-ig terjedt a megtakarítások kifizetése. Az egyes munkavállalók esetében történő üzemanyag megtakarítások kifizetésére 0-30% mértékben került sor, egyetlen munkavállalót **id. P.S.** kivéve. **Id. P.S.** öregségi nyugdíj mellett állt alkalmazásban, a felperesi társaság tulajdonosai közé tartozott, továbbá az ügyvezetők édesapja. **V.T.** munkavállalóval közös gépkocsin dolgozott, az ...forgalmi rendszámú MAN nyerges vontatót vezették, mellyel külföldön végeztek áru fuvarozást. Az üzemanyag megtakarításból történő vizsgált évekre vonatkozó kifizetések azt mutatják, hogy **id. P.S.** részére kifizetett üzemanyag megtakarítás a váltótárs **V.T.** részére kifizetett üzemanyag megtakarításokat lényegesen meghaladta annak ellenére, hogy **V.T.** végezte a fuvarozás során felmerülő összes adminisztrációs feladatot. Az ő részére kifizetett üzemanyag megtakarítás a többi dolgozó által kapott üzemanyag megtakarítással hasonló arányú, míg **id. P.S.** 3,5-6,5-szer magasabb összegben részesült a kifizetésből mint a többiek. A tulajdonosok csak az **id. P.S.**, illetve **V.T.** által vezetett gépjármű esetében fizették 100%-ban a megtakarítást.

Az 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban: Szja.) 25.§ (2) bekezdés a.) pontja szerint a nem önálló tevékenységből származó jövedelem kiszámításánál nem kell figyelembe venni többek között azt a bevételt, amelyet a munkáltatótól az alkalmazottja, a társas vállalkozástól a társas vállalkozás tevékenységében személyesen közreműködő tagja, a munkáltató, a társas vállalkozás által üzemeltetett gépjármű vezetőjeként - az általa teljesített kilométer távolság (futásteljesítmény) alapulvételével - üzemanyag megtakarítás címén kap.

Az idézett jogszabályi rendelkezés tehát lehetőség biztosít a munkavállalónak gépjárművezetőként az általa teljesített kilométer-távolság (futásteljesítmény) alapulvételével számított üzemanyag megtakarítás adómentes juttatására.

Az **id. P.S.** részére megállapított adómentes juttatás a futásteljesítménynek nem felel meg.

A felperesi társaság által alkalmazott üzemanyag megtakarítás kifizetések rendjére vonatkozó gyakorlatot elfogadva az adóhatóság **id. P.S.** vonatkozásában is a 30%-os üzemanyag megtakarításként kifizetett összeget tekintette adómentesnek, az ezt meghaladó részt pedig adóköteles juttatásnak minősítette az Art. 1.§ (7) bekezdése alapján.

Az adóhatóság ügylet minősítésére vonatkozó megállapítása helytálló, a perbeli esetben a felperesi társaság kivételt teremtett az üzemanyagnorma általa kialakított elszámolása és kifizetése alól, **id. P.S.** esetében nem a futásteljesítményen alapul a

kifizetés, hanem a családi és tulajdonosi kapcsolat volt az oka a többiektől eltérő, nagyságrendileg többszörös összegben kapott adómentesen kifizetett pénzzuttatásnak. Ebből következően helytállóan került sor az üzemanyag megtakarításként elfogadott 30%-ot meghaladó összeg egyéb összevonandó jövedelemként történő figyelembevételére és az után a fizetendő adó megállapítására.

Alaptalan az a keresetbeli felperesi hivatkozás, hogy ezzel az adóhatóság a munkáltatótól a mérlegelési lehetőséget vonta el.

*Az adóhatósági megállapítás eredményeként került megállapításra, hogy az **id. P.S.** részére kiadott igazolás nem megfelelő tartalmú, emiatt bizonylati fegyelem megsértése címén szabott ki 100.000 Ft mulasztási bírságot az adóhatóság az Art. 172.§ (1) bekezdése e.) pontja alapján, míg ugyanezen jogszabályi rendelkezés (14) bekezdése szerint került sor jogszabályi előírás alapján a mulasztási bírság előírására a levonni és megfizetni elmulasztott 2.640.000 Ft személyi jövedelemadó, biztosítottat terhelő egészségbiztosítási és nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulék után.*

Az adóbírság pedig az 1.809.000 Ft után (foglalkoztatót terhelő egészségbiztosítási és nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulék, szakképzési járulék) után került kiszabásra. Ebből következően dupla szankció alkalmazására történő hivatkozás alaptalan.

Fentiekre figyelemmel a keresettel támadott körben a felülvizsgált határozat nem jogszabálysértő, ezért az alaptalannak bizonyuló felperesi keresetet a bíróság a Pp. 339.§ (1) bekezdése alapján elutasította.

A felperesi képviselő (10. számú jegyzőkönyv) jelzett bizonyítási indítványai előterjesztésére nem került sor, ekkor írásban előterjesztett kereset kiegészítése kizárólag az eljárásjogi rendelkezések megsértésére hivatkozik.

Ennek kapcsán rögzíti a bíróság, hogy az átfogó ellenőrzés során a rendelkezésre álló iratok alapján tájékoztatási kötelezettséget az adóhatóság nem sértett a szabályszerűtlennek minősített üzemanyag megtakarításokkal kapcsolatban, a szükséges tényállást az adóhatóság feltárta, azt a felperes nem bizonyította, hogy az adóhatóság megállapítása nem valós adatokon alapul, így az Art. 97.§ (4) (6) bekezdésére történő hivatkozás is alaptalan.

Az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosának jelentése (15. sorszámú irat), valamint a 16. sorszám alatt becsatolt bizonyítási indítvány a perben relevanciával nem bír.

A perveztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a perköltség megfizetésére, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13.§-a alapján köteles viselni a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben feljegyzett kereseti illetéket.

A bíróság az alperesi jogutódlást a Pp. 328.§ (1) bekezdése alapján állapította meg (18. sorszámú irat).

Győr, 2011. augusztus 30.

*Dr. Kobli Ilona
bíró*